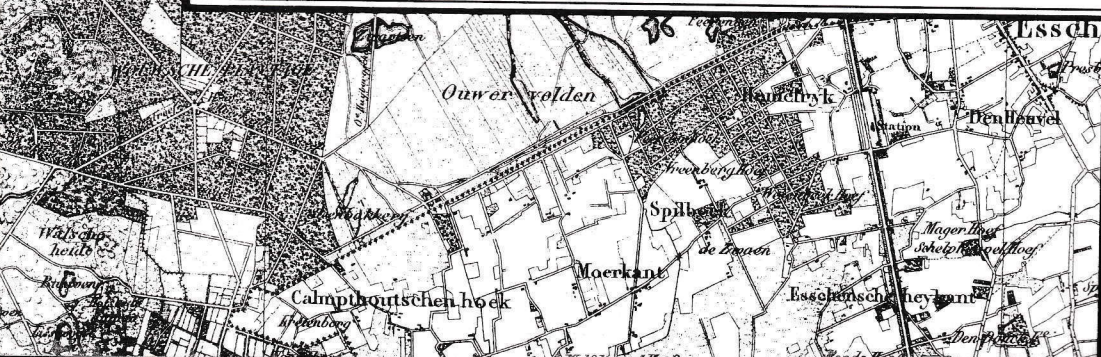

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

Wouw in de Tweede Wereldoorlog

Maxie

Een duiveltje kwam voor Beëlzebub staan
En Beëlzebub sprak het aldus aan:

Ga naar den grootste leugenaar,
Die rondloopt in dat landje, waar
Voor ons zo weinig werk was. Daar

Is nu onze collega een baas.
Hij schrijft in de kranten... nu..., nou ja... gedaas.
Hij praat voor de radio... helaas.

De mensen daar hebben zijn vooizekens door
En daar is niemand, al brult hij zich schor
Die naar hem luistert, dan het N.S.B.-koor.

Een stelletje zotten, het zijn er niet veel
En ze helpen niet eens, door hun onwijs gekweel.
Ga jij nu omhoog uit dit hele gekrakeel.

En zoek naar dien man van onzen stijl,
Van de nieuwe orde, van Hou Zee en Sieg Heil.
Z'n naam... z'n naam... hij heet Max Blokzijl.

En zorg dat hij nu eens wat beter liegt
En zó goed de waakzame harte wiegt
In sluimering... en dit volkje bedriegt.

Dat nog niet veel weten wil van d'N.S.B.
Dat er binnen een jaar allen brullen Hou Zee,
Wij doen met Mussert en zijn bonzen mee.

Mussert is onze man, dat is pas een Germaan,
Met Mussert en Co willen wij medegaan
Naar 't eind van de wereld en naar de maan.

En het duiveltje ging er met een vaart vandoor
En fluiterde zoete leugens in 't oor
En zei onze propagandist alles voor.

Helaas, helaas, het baatte geen zier
't Goede volk lachte maar om 't getier,
Met een angstig gevoel in zijn duivelsmaag.

En 't gefleem van Max en zijn saai gemier.
Toen ging het duiveltje weer omlaag,
Want het vreesde zijn chef en een flink pak slaag.

Maar Beëlzebub glimlachte, toen hij hem zag,
En het duiveltje jammerde en klaagde: acht
Ik deed mijn best baas, de hele dag.

En die Max Blokzijl is zo'n aardige man,
Hij loog zo mooi en hij hield er zo van.
Baas, ik geloof dat ik niet van hem scheiden kan.

Beëlzebub sprak: treur er maar niet om,
Dat volk is te slim, de N.S.B. veel te dom.
En Max Blokzijl... wel, die zie je weerom.

Uit: Afscheid van Adolf en Antoon (Hekeldichten)

